

Daniels bok – nummer tjuefem

Avsløringen av Babylons fall: Et profetisk avsnitt fra Nebukadnesar til Belsasar

Jeff Pippenger
2023-12-20

Belsasars fall i kapittel fem hadde vært forbildet ved Nebukadnesars fall i kapittel fire.

«Til Babylons siste hersker, slik i forbilledlig forstand til dens første, var den guddommelige Vekters dom kommet: ‘O konge, ... til deg er det talt; riket er veket fra deg.’ Daniel 4:31.» Prophets and Kings, 533.

Nebukadnesar representerer begynnelsen, og Belsasar slutten, på det riket som hersket i sytti år, og som således symboliserte regjeringstiden til jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten (De forente stater), som skulle herske i den tiden da skjøgen fra Tyrus (pavedømmet) var glemt.

Og det skal skje på den dag at Tyrus skal bli glemt i sytti år, etter dagene til én konge; ved enden av sytti år skal Tyrus synge som en skjøge. Jesaja 23:15.

Nebukadnesar representerer derfor begynnelsen av Amerikas forente stater, og Belsasar representerer enden på Amerikas forente stater. Nebukadnesar representerer begynnelsen på det republikanske hornet og begynnelsen på det protestantiske hornet. Belsasar representerer avslutningen på det republikanske og det protestantiske hornet.

Dommen som ble ført over Nebukadnesar, var «sju tider». Fortellingen om Nebukadnesars liv som et dyr i to tusen fem hundre og tjue dager ble anvendt av William Miller i hans forståelse av «de sjue tider» i Tredje Mosebok tjuseks, selv om han ikke behandlet de to tusen fem hundre og tjue, som er symbolisert i dommen over Belsasar.

Og dette er skriften som ble skrevet: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Og dette er tydningen av ordene: MENE; Gud har talt ditt kongedømmes dager og gjort ende på det. TEKEL; du er veid på vektskålen og funnet for lett. PERES; ditt kongedømme er delt og gitt til mederne og perserne. Daniel 5:25–28.

Utover den tolkningen Daniel gav av den mystiske skriften på veggen, representerer ordene «mene» og «tekel» et vekt mål, og disse ordene representerer også en bestemt myntverdi (2 Mosebok 30:13, Esekial 45:12). En «mene» er femti sekel, eller ett tusen gera. «Mene, mene» tilsvarer derfor to tusen gera. En «tekel» er tjue gera. Derfor tilsvarer «mene, mene, tekel» to tusen og tjue gera. «Upharsin» betyr «å dele» og betyr derfor en halv «mene», og representerer fem hundre gera. Samlet representerer de summen av to tusen fem hundre og tjue.

Den siste henvisningen fra søster White viser at Belsasar ble forbildet ved Nebukadnesar, men mer spesifikt understreket hun deres felles dom, og begge dommene fremstilles som et symbol på de «sjue tider» i Tredje Mosebok tjuseks. Det finnes noen få uttrykk som Skriften benytter for å

fremstille de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Jeremia fremstiller det som Guds harme.

Hvorledes har Herren i sin vrede dekket Sions datter med en sky og styrtet Israels herlighet ned fra himmelen til jorden, og ikke kommet sin fotskammel i hu på sin vredes dag! Herren har oppslukt alle Jakobs boliger og ikke spart; i sin harme har han revet ned Judas datters festninger; han har lagt dem i støvet; han har vanhelliget riket og dets fyrster. I sin brennende vrede har han hogd av hvert horn i Israel; han har trukket sin høyre hånd tilbake for fienden, og han brente mot Jakob som en luende ild, som fortærer rundt omkring. Han har spent sin bue som en fiende; han stod der med sin høyre hånd som en motstander og drepte alle dem som var en lyst for øyet i Sions datters telt; han utøste sin harme som ild. Herren var som en fiende; han har oppslukt Israel, han har oppslukt alle hennes palasser; han har ødelagt hennes festninger og latt klage og jamring tilta hos Judas datter. Han har voldsomt revet bort sitt løvhytte som var det en hage; han har ødelagt sine forsamlingssteder; Herren har gjort at høytider og sabbater er blitt glemt i Sion, og i sin vredes forbitrelse har han foraktet konge og prest. Herren har forkastet sitt alter, han har avskydd sin helligdom, han har overgitt murene omkring hennes palasser i fiendens hånd; de har hevet sin røst i Herrens hus som på en høytidsdag. Herren hadde til hensikt å ødelegge muren rundt Sions datter; han har strukket ut målesnoren, han har ikke holdt sin hånd tilbake fra å ødelegge; derfor lot han voll og mur sørge; de vansmektet begge. Klagesangene 2:1–8.

Herrens vrede fremstilles som «hans vredes harme», og hans vrede ble fullbyrdet over både det nordlige riket og det sørlige riket i Israel. Derfor identifiserer Daniels bok en «første» og en «siste» harme. Jeremia omtaler en «snor» som Herren «har strukket ut» da han utøvde sin vrede mot sitt utvalgte folk. Den snoren omtales også i Andre Kongebok.

Og Herren talte ved sine tjenere profetene og sa: Fordi Manasse, Judas konge, har gjort disse vederstyggeligheter og handlet mer ugudelig enn alt det amorittene gjorde, de som var før ham, og også har fått Juda til å synde med sine avguder, derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg fører en slik ulykke over Jerusalem og Juda at begge ørene skal ringe på hver den som hører om det. Og jeg vil strekke Samarias målesnor over Jerusalem og Akabs hus' lodd; og jeg vil tørke Jerusalem bort slik en mann tørker et fat, tørker det og vender det opp ned. Og jeg vil forlate resten av min arv og overgi dem i deres fienders hånd; og de skal bli til rov og bytte for alle sine fiender. 2 Kongebok 21:10–14.

Guds harmes «målesnor», som er Moses' «sju tider», ble først strukket ut over det nordlige riket (Akabs hus), og deretter over Juda. Et annet bibelsk uttrykk for de «sju tider», som er avledet fra Tredje Mosebok tjueseks, er uttrykket «spredt».

Da vil også jeg gå imot dere i harme; og jeg, ja jeg, vil tukte dere sju ganger for deres synder. Og dere skal ete kjøttet av deres sønner, og kjøttet av deres døtre skal dere ete. Og jeg vil ødelegge deres offerhauger og hogge ned deres avgudsbilder og kaste deres døde legemer oppå de døde legemene av deres avguder, og min sjel skal avsky dere. Og jeg vil gjøre deres byer til ruiner og legge deres helligdommer øde, og jeg vil ikke kjenne angen av deres velbehagelige dufter. Og jeg vil gjøre landet til en ødemark, og deres fiender som bor der, skal forferdes over det. Og jeg vil spre dere blant hedningefolkene og dra sverdet etter dere; og deres land skal være en ødemark, og deres byer ruiner. Da skal landet nyte sine sabbater så lenge det ligger

øde og dere er i deres fienders land; ja, da skal landet hvile og nyte sine sabbater. Så lenge det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke fikk hvile i deres sabbater mens dere bodde der. 3 Mosebok 26:28–35.

Spredningen blant hedningefolkene ble oppfylt for Daniel da han ble ført bort som slave til Babylon, ved bortførelsen under Jojakim. Mens Daniel var i «fiendens land», hvilte landet og nøt sine «sabbater». Andre Krønikebok opplyser oss om at tidsrommet var Jeremias sytti år, som Daniel kom til å erkjenne i kapittel ni.

Og dem som var unnsloppet sverdet, førte han bort til Babylon; der var de tjenere for ham og hans sønner inntil det persiske rikets herredømme, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle oppfylles, inntil landet hadde fått nyte sine sabbater. Så lenge det lå øde, holdt det sabbat, inntil sytti år var gått. Men i det første året til Kyros, Persias konge, for at Herrens ord, talt ved Jeremias munn, skulle bli fullbyrdet, vakte Herren ånden i Kyros, Persias konge, så han lot kunngjøre gjennom hele sitt rike, og også sette det skriftlig, slik: Så sier Kyros, Persias konge: Alle jordens riker har Herren, himmelens Gud, gitt meg, og han har pålagt meg å bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem blant dere hører til hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han dra opp! 2 Krønikebok 36:20–23.

Begrepet «adspredelse» er et symbol på de «sju tider». Dommen over Nebukadnesar med «sju tider», hvor han levde som et dyr, var et forbilde på dommen over Belsasar, slik den ble fremstilt ved de mystiske ordene på veggen: «mene, mene, tekel ufarsin». Belsasars dom ble fremstilt ved håndskriften, som tilsvarte to tusen fem hundre og tjue, det samme antall dager som Nebukadnesar levde som et dyr, og det samme antall år som er representert ved de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Belsasars dom, som ble forbildliggjort ved Nebukadnesars dom, ble symbolsk fremstilt ved de «sju tider», og begge disse dommene representerte et «Babylons fall», som er symbolet på den andre engels budskap. Babylons første fall var da Nimrods tårn ble styrtet ned.

Hele jorden hadde ett språk og én tale. Og det skjedde, da de drog østfra, at de fant en slette i landet Sinear; og de bosatte seg der. Og de sa til hverandre: Kom, la oss lage teglstein og brenne dem godt. Og de hadde teglstein i stedet for stein, og jordbek hadde de i stedet for mørtel. Og de sa: Kom, la oss bygge oss en by og et tårn, hvis topp når opp til himmelen; og la oss gjøre oss et navn, for at vi ikke skal bli spredt utover hele jordens overflate. Og Herren steg ned for å se byen og tårnet som menneskenes barn bygde. Og Herren sa: Se, folket er ett, og de har alle ett språk; og dette er det første de gjør. Nå skal ingenting bli umulig for dem, hva de enn setter seg fore å gjøre. Kom, la oss stige ned og der forvirre deres språk, så de ikke forstår hverandres tale. Så spredte Herren dem derfra utover hele jorden; og de holdt opp med å bygge byen. 1 Mosebok 11:1–8.

Ved dommen over Babel, som var dommen over Nimrod, «spredte» Herren Nimrods opprørere over «hele jordens overflate». Nimrod og hans medsamsvorne visste at deres opprør ville føre til at de ble spredt, for de hadde sagt at drivkraften for å bygge tårnet og byen var å «gjøre oss et navn, så vi ikke blir spredt ut over hele jordens overflate».

Et «navn» er profetisk sett et symbol på karakter. Den karakter som Nimrod og hans medsamsvorne etablerte, blir representert ved deres gjerninger, for på fruktene skal dere kjenne karakteren. Frukten av Nimrods opprør, og derfor symbolet på hans karakter, var oppførelsen av tårnet og byen. Et «tårn» er et symbol på en kirke, og en «by» er et symbol på en stat. Navnet på Nimrods opprørere, som representerer deres karakter, var foreningen av kirke og stat, noe som også symbolsk fremstilles som dyrets bilde.

Avsnittet som identifiserer Babels fall, har uttrykket «velan» gjentatt tre ganger. Den tredje gangen er når Gud lar dommen komme ved å forvirre deres språk og spre dem utover. Den første «velan» var forberedelsen til den andre «velan», da de bygde sin by og sitt tårn. Da de hadde fullført sitt verk i løpet av historien knyttet til det andre uttrykket «velan», kom Gud ned for synlig å granske deres opprør. Den tredje «velan» var dom, og den andre «velan» var en visuell prøve. Den første «velan» representerer deres første nederlag, og profetisk identifiserer de tre gangene «velan» uttrykkes, den tretrinns prøveprosessen i det evige evangelium. Det finnes langt mer informasjon i vitnesbyrdet om Nimrods opprør og fall, men vi påpeker ganske enkelt at første gang Babylon (Babel) falt, blir symbolet «sju tider», slik det fremstilles ved «spredningen», identifisert. Nimrods dom ble fremstilt ved en spredning, Nebukadnesars ved «sju tider» og Belsasars ved «to tusen fem hundre og tjue».

Alfa og Omegas segl identifiserer at den profetiske linjen som er fremstilt ved kapittel fire og fem, er senregnsbudskapet til den annen engel og midnattsropet. Linjen begynner med Babylons fall, fremstilt ved Nebukadnesar, og identifiserer 1798, da det åndelige Babylon (pavedømmet) falt den første gang. Deretter, ved slutten av linjen, faller Belsasars Babylon, noe som markerer begynnelsen på det progressive fallet til det åndelige Babylon (igjen pavedømmet), med begynnelse ved søndagslovkrisen. Det er to vitner om Babylons fall ved begynnelsen av linjen og to vitner ved slutten av den. Profetisk logikk gjenkjenner signaturen til den store Begynnelse og Ende, samtidig som den ser emnet om Babylons fall bevitnet av fire vitner i linjen fremstilt ved Daniels kapittel fire og fem.

I typologiforholdet mellom Nebukadnesar og Belsasar, når dette settes i sammenheng med de siste dager, finner vi jorddyret i sin lamlignende tilstand representert ved Nebukadnesar, og deretter, når det taler som en drage, ser vi Belsasar. Vi ser i det profetiske forholdet det republikanske horn, ledet av De forente staters grunnlov, representert ved Nebukadnesar, og omstyrtelsen av grunnloven representert ved Belsasar. Vi vil også se Nebukadnesar som en klok jomfru og Belsasar som en dåre jomfru.

Vi vil fortsette vår behandling av Daniels bok kapittel fire og fem i den neste artikkelen.

«Belsasar hadde fått mange anledninger til å kjenne og gjøre Guds vilje. Han hadde sett sin bestefar Nebukadnesar forvist fra menneskenes samfunn. Han hadde sett den forstand som den stolte monarken priste seg av, bli tatt fra ham av Ham som hadde gitt den. Han hadde sett kongen drevet ut av sitt rike og gjort til markens dyrs følgesvenn. Men Belsasars kjærlighet til fornøyelser og selvforherligelse utslettet de lærdommer han aldri burde ha glemt; og han begikk synder som lignet dem som hadde ført signaldommer over Nebukadnesar. Han ødte bort de anledninger som i nåde var gitt ham, og unnlot å bruke de muligheter han hadde innen

rekkevidde til å bli kjent med sannheten. 'Hva må jeg gjøre for å bli frelst?' var et spørsmål den store, men dårlige, kongen likegyldig gikk forbi.»

«Dette er faren ved dagens tankeløse og hensynsløse ungdom. Guds hånd vil vekke synderen slik den gjorde med Belsasar, men for mange vil det være for sent å omvende seg.

«Babylons hersker hadde rikdom og ære, og i sin hovmodige selvnytelse hadde han opphøyd seg mot himmelens og jordens Gud. Han hadde satt sin lit til sin egen arm og ikke tenkt at noen ville våge å si: 'Hvorfor gjør du dette?' Men da den hemmelighetsfulle hånden tegnet bokstaver på veggen i hans palass, ble Belsasar grepet av ærefrykt og brakt til taushet. I et øyeblikk ble han fullstendig berøvet sin styrke og ydmyket som et barn. Han innså at han var prisgitt En som var større enn Belsasar. Han hadde gjort narr av hellige ting. Nå ble hans samvittighet vekket. Han innså at han hadde hatt retten til å kjenne og gjøre Guds vilje. Hans bestefars historie stod like levende fram for ham som skriften på veggen.» Bible Echo, 25. april 1898.